
DISINFORMATION - MANIPULATIVE PRACTICE ON THE INTERNET FOR NATIONAL SECURITY THREAT

Kaloyan Ivanov

University of National and World Economy, Department of National and Regional Security,
Sofia, Bulgaria, kivanov@insoft.bg

Abstract: In our existence, each of us is subjected to many models for obtaining information. All these models aim to shape our perceptions of the reality around us. If we take stock of the flow of information, we can say that much of what reaches us is of no value. Viewed from this aspect, it can be concluded that processes of misinformation or also known as communication destruction are observed. Each form of destruction creates mythologies that in turn question what decisions we can make: informed or misinformed. In situations where we make decisions under the influence of mythologists, it follows that the result is negative for us. The accumulation of negative decisions at the political, economic and social level leads to a threat to the national security of the country and in particular to the population inhabiting the specific territory.

The purpose of this article addresses the topic of the place of the Internet platform as a tool for shaping public opinion and creating mood in consumers through the technology of misinformation. As a key element are the techniques for building moods through psychological suggestions, which are expressed through illustrative materials replaced by similar ones. These practices can lead to serious threats to national security by replacing the information space and realizing a change in the entire political, economic and social reality.

The key question is to what extent the society is prepared to correctly evaluate the information it receives and to what extent it is able to ignore the "fake news" without leaving traces in its mind and thoughts. Do people realize the interference of misinformation and assess it as a threat to their own existence, survival and freedom.

Keywords: misinformation, national security, internet.

ДЕЗИНФОРМАЦИЯТА – МАНИПУЛАТИВНА ПРАКТИКА В ИНТЕРНЕТ ЗА ЗАПЛАХА НА НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ

Калоян Иванов

Университет за национално и световно стопанство, катедра "Национална и регионална сигурност",
София, България, kivanov@insoft.bg

Резюме: В битието ни всеки от нас е подложен на множество модели за получаване на информация. Всички тези модели целят да формират усещанията ни за заобикалящата ни действителност. Ако се направи равностойна на информационния поток може да се каже, че голяма част от това, което достига до нас няма стойност. Погледнато от този аспект може да се достигне до заключението, че се наблюдават процеси на дезинформация или известни също така като комуникационна деструкция. Всяка една форма на деструкция създава митологеми, които от своя страна поставят под въпрос какви решения можем да вземем: информирани или дезинформирани. В ситуациите, в които вземаме решения под въздействието на митологеми то следва, че резултатът е отрицателен за нас. Натрупването на отрицателни решения на политическо, икономическо и социално ниво води след себе си до заплаха за националната сигурност на страната и в частност на населението обитаващо конкретната територия.

Целта на настоящата статия засяга темата за мястото на интернет платформата като инструмент за формиране на общественото мнение и създаването на настроения в потребителите посредством технологията на дезинформацията. Като ключов елемент се явяват техниките за изграждане на настроения чрез психологически внушения, които се изразяват чрез илюстративни материали подменени със сходни такива. Тези практики могат да доведат до сериозни заплахи за националната сигурност, като подменят информационното пространство и реализират смяна на цялата политическа, икономическа и социална действителност.

Ключов се явява въпросът до колко обществото е подготвено да оцени коректно информацията, която получава и до каква степен е в състояние да пренебрегне „фалшивата новина“ без да останат следи в съзнанието и мислите му. Осъзнават ли хората намесата на дезинформацията и оценяват ли я като заплаха за собственото си съществуване, оцеляване и свобода.

Ключови думи: дезинформация, национална сигурност, интернет.

1.УВОД

Почти ежедневно ни се налага да се сблъскваме с „фалшиви новини“, които наистина би било по-правилно да наричаме просто дезинформация. Проблемът е, че колкото повече коментираме темата, толкова повече въпроси си задаваме, а не намираме решения и толкова повече осъзнаваме, че не сме готови за новите предизвикателства. Отсъствието на действителна представа, какво се случва е опасно, защото ако се заблуждаваш, че живееш в мир, а наоколо бушува вече война, независимо под каква форма, ти вече си загубил войната.[1]

Сун-Цзи, великият стратег на Древен Китай уверява, че „Войната, това е път на измамата, което трябва да се помни.“ Нищо ново под слънцето. Но дори и не толкова задълбочен анализ на средата за сигурност в глобален мащаб, ни води до извода, че всяка дефиниция за „фалшивите новини“ или просто дезинформация сама по себе си вече е непълна и неточна. Води се не дезинформационна, а тотална политическа война, паралелно с икономическа война, каквато е войната на санкции, разрастват се всички елементи на една мащабна хибридна война. „Информационната война“, като основна част от „хибридната“ не е само първи етап или инструмент за създаване на събитие и повод за война чрез дезинформация, Тя „придружава“ хибридните действия през целия период на войната и търпи изменения, вкл. за промяна на акцента на внушението върху подготвяното за определена ситуация население. Новото днес е в безпрецедентната аморалност и нагlost при подмяна на истината.

Напълно очаквано е в етап, в който един модел си отива и започва преход към нещо принципно ново, оценката за което не може да е еднозначна, да има съпротива на статуквото, амбиции за ускорена промяна в привържениците на новото и куп паралелни идеи, търсещи право на просъществуване. В такава среда неизбежно се лансират тези и оценки, прилагат се всякакви инструменти за убеждаване и за проправяне на своята истина за бъдеще, което очевидно няма да е хомогенно и ясно.

2.ДЕЗИНФОРМАЦИЯТА КАТО ЗАПЛАХА

Въпросът е, доколко възприемаме дезинформацията като заплаха, защото от това зависи мобилизирането ни срещу нея. Актуално изследване в САЩ сочи, че „Фалшивите новини“ се приемат като по-голяма заплаха, отколкото насилието, климатичните промени или расизма. Дори внушавания от президента Тръмп страх от нелегални мигранти се възприема само от 38% като заплаха, а териризмът – само от 34 % от американците. Резултатите от допитването показват, че колкото по-силно една тема присъства в медийното пространство, толкова по-силно въздейства върху възприятията на хората, които на въпрос, кой е най-големият проблем на САЩ, 70% посочват на първо място „наркотиците“, а 67% – „достъп до платено здравеопазване“ и т.н. От това и без да сме правили такива проучвания в България бихме могли да извлечем извода, че доминиращите теми в медиите вероятно и в български условия изтласкват встрани много по-важни въпроси като сигурността, отбраната, радикализацията, тероризма и др.[7]

Облакът на дезинформацията, която често стига до абсурдни грешни внушения, на практика оставя извън вниманието ни жизненоважни краткосрочни и дългосрочни процеси на развитието на човечеството. Като например възможността от крах на икономиките, изцяло зависими от долара, което означава, че походите за раздалечаването между ЕС и САЩ ще се увеличат значително. Като очакваното преначертаване на глобалната карта на съюзите, което ще се проведе не на последно място със силови аргументи, средства и методи приближаващи ни до граничното ниво на войната. Докато в същото време ни оплитат в мрежата на някакви незначителни жълти афери и хората не разбират дори, кои са истинските причини за процесите, които ги застигат.

Дезинформацията увеличава тенденциите към **разделение на обществата**, а понастоящем демократичният свят е силно поляризиран. Във всяка страна **крайното разделение е възпламенител на национална криза**. Следователно работещите целенасочено за дезинформиране на обществото в една страна преследват по един или друг начин предизвикването на криза или отслабване на съпротивителните сили на държавата.[6]

В САЩ 68% от хората смятат, че фалшивите новини оказват голямо **въздействие върху степента на доверие към правителствените институции**, а 51% вярват, че политиките се затрудняват да вършат както трябва работата си.

Едно от доказаните и логични следствия от дезинформацията е, че хората **намаляват ползването на информационните източници**. Във въпросното американско изследване се констатира, че над 60% от гражданите не ползват вече определени медии заради опасения от „фалшиви новини“, а 1/2-ра променят отношението си към социалните мрежи. **Отказът от информация обаче означава откъсване и от част от света и неговите реалности**.

В безкрайния кръговрат от дезинформация, борба срещу нея и произвеждане на нова дезинформация постепенно започва да се **изкривява и ценностната ни система**.

Някои твърдят, че истерията около „фалшивите новини“ не засягала в същата степен младите, между 18-29 годишните, които са по-безразлични към проблема и неговите носители. Но нека не пропускаме тревожния въпрос, дали те не са преходно поколение към едно напълно контролирано и манипулирано общество на бъдещето?

Да си дадем сметка за протичащите и в българската младеж процеси и **деградацията на обществото** като една от главните причини дезинформацията да намира благоприятна почва.

Ниската степен на информираност и компетентност в съответните области и **силната политическа поляризация** създават благоприятна среда за манипулации и насаждане на фалшиви новини. Те пречат на ползвателите на информацията да разпознаят коя новина е манипулирана.

Напредъкът в цифровата технология може скоро да превърне един кошмар в реалност. Благодарение на появата на „**дълбоки фалшификати**“ – изключително реалистични и трудно откриваеми цифрови манипулации на аудио или видео – става по-лесно от всякога да се изобрази някой, който казва или прави нещо, което той или тя никога не е казал или е направил. По-лошото е, че средствата за създаване на дълбоки фалшификати вероятно ще се размножават бързо, създавайки постоянно разширяващ се кръг от участници, които могат да ги използват за политически и военно-политически цели. Когато един високопоставен политик или висш военен „изрича“ определени думи или призив, който може да възпламени скоротечни процеси, няма да има време за доказване на неговата истинност.

Кои са носителите на дезинформацията, кой манипулира фактите и кой трябва да им се противопостави?

Тук трябва да признаем, че:

- Държави участват също в кампаниите за дезинформация, а разузнавателните им служби провеждат активни мероприятия;
- Нараства ролята на недържавните субекти, които провеждат дезинформация – добре организирани джихадистки групировки като Ислямска държава и Ал Кайда, както и структури на религиозните и етнически общности;
- Научни центрове и институти, с преобладаващо частно финансиране, изпълняващи определени поръчки играят все по-голяма роля в тези процеси;
- Неправителствените организации в служба на определени сили или държави като много ефективна трансмисия за насаждане на дезинформация, функциониращи на моменти дори като правителство в сянка;
- Съществена роля имат и част от журналистите, от активно и съзнателно участващи до политикоректните и нагаждащи се между тях имат дял в целия този процес.

Обществото обикновено е убедено, че трябва да се вземат мерки срещу „фалшивите новини“. Според цитираното по-горе изследване в САЩ, това смятат 79% от американците. Но когато се стигне до въпроса, кой да се заеме с тези мерки, 57% от американците считат, че това са политиците, а 36% смятат, че е работа на журналистите. Медиите били длъжни да отстранят проблема. Тази битка се възприема като задължение на правителството само от 12% от населението.[5]

За разлика от допитванията в САЩ, такива от европейските страни показват, че в борбата срещу манипулирането на информация, основната отговорност се пада на медиите (75%) и цифровите платформи (71%), а след това на правителствата, особено в Европа (60%) и Азия (63%).

Само 35% от американците обвиняват чужди държави и сили, въпреки че руското влияние бе пропагандирано като особено опасно.

Ние българите сме на различно мнение. Според нас все другите са ни виновни и бързо сме склонни да приемем и най-чудовищната измислица, ако тя подкрепя тази манталитетна и психологическа българска черта на най-компетентните по всичко, от футбол до самолети и ракети. В допълнение, онези медиите, които ни призовават да се борим срещу „фалшивите новини“, се превръщат в най-активните разпространители на такива, но в интерес на защитаване на позиции на определени сили и интереси, които стоят зад тях. Медийното пространство също е разделено, както и обществото. Ролята на Четвъртата власт се промени, но се оформи и двоен стандарт в подхода ѝ. Чрез медиите най-лесно се постига манипулация на информацията. Често забравяме, че умишленото спестяване на факти, осакатяващи поднасяната истина е също манипулация и дезинформиране на обекта, за който е предназначена информацията

Развива се границата между истинската журналистика и безогледната пропаганда. Злоупотребата с довода „Да чуем и другата гледна точка“ отваря врати за некомпетентни и тенденциозни тези от вече добре разпознаваеми хора, които не се ползват с уважение, а по-скоро взривяват общественото мнение. Използването им от редакторите оставя впечатлението, че те и съответната медия реално преследват други цели, свързани с налагане на други разбирания и вероятно не си дават сметка за разделението и дестабилизацията в обществото. Темата „фалшиви новини“ отклонява вниманието от по-съществената тема

– за състоянието на медиите, концентрация на медийна собственост в частни интереси, финансирането и зависимостта на медиите, несъвършена законова регламентация.

Трябва да отворим и темата за псевдоекспертите, които се множат благодарение на медийните предпочитания и политически протекции към някои от тях. Да говориш без да разбираш от нещо, не е изключение в нашите географски ширини, но и те самите не се засягат от унищожителните критики срещу тях в социалните медии, които при един честен и морален човек биха предизвикали инфаркт. Също така редакторите не си вземат бележка от глупостите на протежираните им гости.[8]

Намесата на разузнавателните служби в създаване на инсценирани ситуации и фабрикуване на доказателства, както и на фирми и центрове, основани от бивши разузнавачи, като например британската фирма **Orbis Business Intelligence** получила поръчката за изготвянето на „Досието Тръмп“ за Демократическата партия на САЩ по време на предизборната борба за президент, чийто собственик **Christopher Steele** е бившият началник на руския отдел в МИ-6, вербувал Скрипал, е в състояние да промени координатите в системата за сигурност, да изкриви отношението към забраната на химическите оръжия, да подкопае доверието в международни споразумения, да повиши опасно напрежението между държавите и обстановката в цели региони.[9]

За съжаление български автори чрез малко известни центрове за анализ и управление на рискове или под други подобни наименования „пробиха“ в големите пропагандни кампании, като водената от Великобритания по случая „Скрипал“, описвайки незнаяно доколко верни действия на руски агенти на Балканите, намесвайки по-късно и небезизвестния търговец на оръжие Гебрев, собственик на „Дунарит“ – Русе. Макар и информацията да не се потвърдиха, българският автор, чието „творчество“ било препечатано в 600 медии по света, бе награден.

Медиите стават част от специалните операции. Те винаги са били използвани като инструменти и в миналото. Ако си спомним разкритите 1970 г. тайни списъци на външнополитическото разузнаване на Германия БНД, съдържащи имената на 230 от най-известни германски журналисти от най-големите и авторитетни издания като Шпигел, Щерн, Зюддойче цайтунг, ЦДФ /Втора германска телевизия/ и др. с фактически втори заплати до 15 000 марки месечно. Десетина години по-късно вече се премина към използване на целенасочено създадени НПО и фондации, последните финансирани и подпомагани от държавата. Като най-пресен пример е публикувания вече случай с британския институт за държавно управление и създадената от него фондация със задача за развързване на кълъстери в 28 държави, вкл. съюзнически от НАТО, вкл. България под предлог борба с фалшивите новини, ръководена от посолствата, но досега показали съвсем други цели. И отново Германия разобличи такава практика и публикува имената на известни и добри журналисти и учени, привлечени в тези кълъстери.

3.НОСИТЕЛИ НА ДЕЗИНФОРМАЦИЯТА ЗАПЛАШВАЩИ НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ

Защита от нарушени права и нанасяне на вреди на държавата

Не е ли странно, че от фалшиви твърдения могат да се защитават само хора, чийто лични права биват нарушавани и то със средства на наказателното и гражданското право. Но предизвикващите чрез дезинформация обществени щети няма как да бъдат наказани. Опитите да се създадат структури за такава защита неизбежно биха довели до тоталитаризъм и цензура. Свръхрегулирането е опасно и дори може да бъде умишлено поставен капан.[3]

Безспорно е, че правителствени и законови мерки срещу дезинформацията е необходимо да има. Бързото разкриване на фалшивото съдържание, доказване, даване публичност на доказания носител на дезинформация, на некомпетентността – неговата и на тези, които са му дали трибуна, би трябвало да доведе до намаляване на замърсяването на информационното пространство. Би било принос за една естествена хигиена в предавания, допускащи скандална некомпетентност на избраните им гости или умишлени манипулации от тях. Такъв подход има ефект при разкриване на плагиатстващите автори и като възпиращ чрез публичност може да се възприеме и в противодействието на дезинформацията. Проблемът е, че това изисква друго ниво на голяма част от медиите, редакторите и водещите и без тях промяната няма да е възможна.

Къде сме ние в международните организации, главно ЕС и НАТО?

Пражкият мозъчен тръст European Values класира държавите в годишната си класификация в пет групи:

– Начело са балтийските държави, Швеция и Обединеното кралство, които предприемат най-активния подход в борба срещу фалшивите новини.

– Следват ги Чехия, Дания, Финландия, Франция, Холандия, Полша, Румъния и Испания. Тези страни са най-наясно с това, как да възприемат заплахата сериозно.

- На трето място е група от държави, които се определят като „колебливи“ (Белгия, България, Хърватия, Ирландия, Словакия),
- На четвърто място са онези страни, за които се счита, че отричат заплахата от дезинформация (Австрия, Унгария, Италия, Люксембург, Малта, Португалия, Словения).
- И накрая са Кипър и Гърция, които не само не предприемат действия за борба със заплахата от фалшивите новини, но които дори систематично блокират всяко усилие да се справят на равнище ЕС.

Освен различия в националните подходи към дезинформацията поради отличаващи се възприятия на заплахата, можем да констатираме и това, че балтийските страни и тези от Източна Европа разбират борбата срещу „фалшивите новини“ като задължение на държавата, докато страни като Холандия и Германия акцентират по-скоро върху медиите и проверка на фактологията от гражданското общество и организации.[7]

ЕС и борбата срещу дезинформацията

ЕС дефинира дезинформацията като доказано фалшива или заблуждаваща информация, която подвежда обществото и се предполага, че ще му нанесе вреди. От това изрично се изключват сатиричните и партийни публикации.

Тук не е необходимо да се спираме на създадените вече структури в ЕС, като най-старата работна група **East StratCom** за мониторинг, противодействие на дезинформацията и подкрепа на независими медии. Данни за нея могат да се намерят на сайта на ЕС euvsdisinfo.eu. За разлика от 2018 г. бюджетът за тази група през 2019 г. нараства от 1,1 на 3 млн евро, а броят на експертите от 14 се увеличава на 20. Също така, част от финансирането бе насочено към научни изследвания – изкуствен интелект и алгоритми, които могат да допринесат за борбата срещу дезинформацията. Амбицията е да се анализират повече медии, да се разкриват своевременно тенденции и да се проучва по какви пътища и през какви мрежи се разпространяват и променят манипулативни новини. Резултатите се споделят със страните-членки, които на национално ниво е необходимо да решат дали и с какви средства да противодействат на дезинформацията. До този момент не сме били свидетели на ситуация, в която България се е възползвала от подобни споделени резултати на оперативната група. Към опита на другите и съветите им е важно да се отбележи, че е редно да се отнасяме внимателно, защото някои препоръки придобиват комедиен характер. Особено когато ни предлагат гама от сатирични програми по примера на Литва, или сатирични награди /„Наградата на Путин за шампион“ на мозъчния тръст на европейските ценности/ и др. В опитите да се предложат действащи средства срещу дезинформацията се стига и до други абсурди. Една лекторка от Холандия през януари 2019 г. в София ни препоръча да учим хората как сами да създават фалшиви новини, защото това било превенция. Ами все едно да ги учим, как се прави бомба, това превенция ли е?

През 2018 г. в ЕС бе създадена група за борба срещу „фалшивите новини“ в която влизат 40 експерти, между които и двама българи /Вени Марковски от българското „Интернет общество“ и Димитър Димитров от Уикимедия/, председателствана от холандския професор по авторско и медийно право от университета в Утрехт Маделин де Кок Бюнинг. Но и българският комисар по цифрова икономика и цифрово общество Мария Габриел, която представи групата, вижда последствията от „фалшивите новини“ само в „политически, социален и икономически план“ и въобще не споменава отражението им в сферата на сигурността и отбраната, което е най-малко жалко и не вдъхва оптимизъм.[10]

НАТО и борбата срещу дезинформацията

НАТО има своя стратегия, Център за комуникации, Публична дипломация (PDD) на Международния секретариат, който играе главно координираща роля. Изготвят се доктрини, голям брой анализи, провежда се обучение. И всичко това може да се намери на интернет страницата на Алианса.

Между съюзниците в НАТО обаче, възникват различия по въпроса какъв вид на отговор на руската страна е най-подходящ. Те също така не постигат съгласие дали трябва или не да преследват „победа над Русия в нейната собствена игра“, като разпространяват съмнения относно дейностите и целите на Москва. Такъв подход е изключително спорен в рамките на НАТО, където има различни възгледи за сериозността на заплахата, които отчасти отразяват различни перспективи за ролята на Русия и адекватния отговор на НАТО на Москва. Между съюзниците е спорно, дали ролята на НАТО в тази област трябва да остане ограничена до разкриването и анализа на враждебни операции, насочени към неговите дейности, нещо, което например защитава Франция.

Примери за въздействие на дезинформацията в сферата на сигурността и отбрана

От гледна точка на сигурността и отбраната можем да структурираме въздействието на дезинформацията на геополитическо ниво, на междусъюзническо и междудържавно, на ниво регионални конфликти и ниво оперативни способности и изграждане на въоръжените сили.

На геополитическо ниво

На геополитическо ниво „фалшивите новини“ допринасят за разрушаване на системата на международното право. Това става с необоснованите или неверни аргументи за предприемане на военни операции в трети страни без санкции на ООН, или за причините да се напусне едностранно един международен договор без оценка на последствията за международната сигурност.

Трябва твърде много да подценяват нивото на информираност в нашите страни, за да се разпространяват съобщения, че Русия се е оттеглила от Договора за забрана на ракетите със среден и малък обсег, когато първи това направиха САЩ.

Очевидно е и увеличаването на риска от политическа грешка вследствие възприемане на дезинформация, например в словесния двубой по темата ядрена заплаха.

Надценяването или подценяването на информацията за нови видове въоръжения и технологии също спомага за погрешни представи за бойните способности на противниковите въоръжени сили и може от там да подведе към неправилни политически решения.

Въпросът за възстановяването на стратегическия военен паритет между Русия и САЩ влиза в остро противоречие със статистиките за икономическия потенциал на двете страни. Такива коментари правят връзка с тезата, че Русия с 3% дял в световния БВП не може да издържа на санкциите на САЩ и да създава хиперзвукови ракети и други високотехнологични оръжия и завоюва военно-технологично превъзходство. Въпрос на професионална оценка.

Една от фалшивите тези е например тази, че Русия иска и работи за разпадането на ЕС, въпреки че дори български студенти още преди години формулираха 7 убедителни причини за противното. Последните съвети на американския президент Тръмп към Великобритания за напускане на ЕС, както и на съветника му Болтън преди това по същата тема, нагледно показват, кой е заинтересован от разпада или от един слаб ЕС.

4.ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Популизмът и политизирането на въпроси, свързани със сигурността и отбраната създават благоприятна среда за използване на дезинформация. Причините се свеждат до липсата на политическа култура, държавническа отговорност и свръхдоза от политически и партийни пристрастия. Медиите също не са на висота за да блокират провалени политици или идеологически обременени до степен на личностна и ценностна деформация личности, да не използват ефира за абсурдни твърдения, обвинения и фалшиви новини.

Като допълнителен инструмент в разгръщането на манипулативните практики се явяват и електронните платформи ситуирани в интернет. В подобна среда една фалшива новина в рамките на часове може да достигне до милионна аудитория. Единственият начин да се предпазим от подобни набези е да изградим собствена личностна бариера от коректив на информационния фон.

ЛИТЕРАТУРА

- Ангелова, П. (2018). За добрите, лошите и фалшивите новини: как да ги разпознаваме. Русе: Фонд. Бряг.
- Броуди, Д. (2012). Моят живот - в интернет. София : ИК Пан..
- Георгиев, О. (2017) . Заглуши ме, ако можеш: 2016 г. стана свидетел на експлозия от сайтове с фалшива или изопачена информация, която претендира да е истинска. София: Наука.
- Димов, П. (2020). Фалшивите новини: разпознаване на фалшивите новини и дезинформацията в съвременната хибридна среда за сигурност. София: ВА „Георги Стойков Раковски”
- Лукова, К. (2016). Фалшивите новини и ефектът на медийната мистификация. София: Наука.
- Михайлова, К. (2017). Липсващият поглед към фалшивите новини. София: Наука.
- Станкова, С. (2017). Фалшивите новини – манипулации и мистификации в контекста на президентските избори в САЩ (ноември 2016 г.). София: Наука.
- Страйтфелд, Д. (2017). Интернет е счупен. София: Изгрев.
- Тренчева, Т. (2003). Социални мрежи и Интернет. София: Акад. изд. За буквите - О писменехъ.
- Шикова, И. (2017). Европа в Интернет. София: Трувекс.